

Saçmalama özgürlüğü

Birileri çıkıp diyor ki: **“Said Nursî'nin eserleri Cemaleddin Efganî'den alıntıdır.”** İşte size zırvanın daniskası...

Çünkü, bu tür iddiaların sahibi, merdane şekilde ortaya çıkıp da mukayeseli bir tek delil, ispat getirmiyor, getiremiyor.

Delil ve ispat sadedinde ortaya koyabildiği şey, sadece, “Efendim, tam olarak bilemiyorum da, öyle zannediyorum, öyle tahmin ediyorum”dan ibaret. Geriye tümüyle “şüphe, tereddüt, zan hasıl etme” gibi bir yığın zırva tortusu kalıyor.

Zırvanın tevil/yorum götürmez gerçekliği bir yana, durduk yerde şüphe, tereddüt uyandırmaya çalışmanın ise, başlı başına bir “münâfıklık alâmeti” olduğunu ayrıca hatırlatmış olalım.

Zaten, din ve mukaddesat düşmanları artık mertçe ortaya çıkıp da her istediği şeyi haykıramıyor da, gidip zihinleri ifsad etme gayretini başka başka perdeler altında yürütmeye çalışıyor.

Bu da onların acziyetini gösteriyor.

Öte yandan, Türkiye’de ve dünyada bugüne kadar binlerce âlimin ve milyonlarca müdakkik okuyucunun bakıp da göremediği bir gizli hakikati, zırvalamaktan başka hiçbir meziyeti bulunmayan şahısların bulup ortaya çıkarması, ilmin, aklın, vicdanın, insafın kabul edeceği şey değil.

Bir başkası da çıkıp meselâ diyor ki: **“Marks ile Nursî arasında fark yok.”**

İddia, güya Cemil Meriç’e dayandırılıyor. Ancak, merhum Meriç’e dayandırılan olumsuz sözlerin kaynağı belirtilmiyor. Sadece zorlama tevillerle yetiniliyor.

Ne yapalım, dünyada olduğu gibi, Türkiye’de de zırvalama özgürlüğü var.

Said Nursî'nin eserlerini yerli yabancı binlerce insan okuyup tetkik etti, ancak hiçbiri bu türden tevil götürmez bir zırvaya tevessül ile tenezzül etmedi.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, bunlar şüphe, tereddüt uyandırma maksadıyla ortaya atılan sansasyonel atmasyonlardır.

Bunların münafıklığa hizmetten başka herhangi bir faydası yoktur.

Marksizmin dayandığı maddeciliği, tabiatperestliği, diyalektik felsefeyi (Tabiat Risâlesini hatırlayın) pozitif ilimlerle de çürütüp yerden yere vuran, o fikrin sahiplerini ise hayvandan aşağı düşürmeye çalışan Said Nursî'yi tutup o zifiri karanlığın dehlizlerine doğru çekmeye çalışmanın altında, elbette ki başka türlü maksatları aramak gerekir.

Kaldı ki, Marks, Engels veya başka birileri olsun, hatta en sapık ve sapkın bir densizin teki olsun, yine de onun her söylediğinin yalan yanlış şeyler olması gerekmez. Zira, "En batıl bir meslekte dahi, hakka temas eden bir dane-i hakikat bulunabilir."

İşte, o bir tek dane-i hakikati göstererek, bunu götürüp serapa hakikat olan bir Kur'ânî mesleğe nisbet etmeye çalışmak, hakperestlikle zerre kadar bağdaşmaz.

* * *

Hayatının sonlarına doğru "Bir tek gayem vardır" diyen Said Nursî, bakınız Marksizme dayanan ve o bataklıktan beslenen bolşeviklik mikrobuna karşı ne diyor ve nasıl bir tedbir almaya çalıştığını ifade ediyor: ""Bir tek gayem vardır: O da, mezara yaklaştığım bu zamanda, İslâm memleketi olan bu vatanda bolşevik baykuşlarının seslerini işitiyoruz. Bu ses, âlem-i İslâm'ın iman esaslarını zedeliyor. Halkı, bilhassa gençleri imansız yaparak kendisine bağlıyor. Ben bütün mevcudiyetimle bunlarla mücâdele ederek gençleri ve Müslümanları imana dâvet ediyorum." (Şuâlar, s. 427)

Said Nursî, böyle bütün mevcudiyeti ile mücadele ettiği şirret mi şirret bir cereyanla bugün irtibatlandırılmaya çalışılıyorsa eğer, acaba buna nasıl bir isim vermeli ve bu zırvayı ne ile tevil etmeli?

Ne diyelim, bu ülkede saçmalama ve zırvalama hürriyeti gibi, kafaları karıştırma, zihinleri bulandırma hürriyeti de var.

Bütün bunlara karşı Said Nursî'nin tavsiyesi şudur: "İman-ı tahkikî kılıcıyla mânevî bir cihad-ı dinî yapmak." (Asâ-yı Musa , s. 79)

Kaynak: EuroNur